

La noche está marchándose ya

Direcció i guió: Ezequiel Salinas, Ramiro Sonzini **País:** Argentina **Durada:** 105 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Octavio Bertone, Juana Oviedo, Rodrigo Fierro, Martín Emilio Campos, Fabián Costa, Lionel Castelli, Martín Álvarez, Pablo Limarzi... **Música:** Francisco Albarracín **Fotografia:** Ezequiel Salinas, Ramiro Sonzini (B&W)
Versió original en espanyol

SINOPSI

El Pelu és un noi de trenta anys que amb prou feines sobreviu amb el seu salari de projeccionista en un cineclub municipal. Després de perdre la feina, accepta quedar-se com a sereno nocturn i acaba vivint en secret dins del cinema acompanyat per les pel·lícules que revisa cada nit. A mesura que se sent més còmode a la seva nova llar, comença a formar-hi una petita comunitat, formada per un grup de gorretes i la Vale, una excompanya a qui permet gravar vídeos per al seu canal d'OnlyFans a la sala de projecció. Però la condició econòmica precària en què viuen també és part d'una crisi generalitzada, que amenaça de tancar el cinema i posa en risc la seva petita comunitat. (FilmAffinity)

CRÍTICA

En aquestes darreres dues dècades, a grans trets ens hem anat trobant amb un interès progressiu d'una part significativa dels espectadors per altres ofertes audiovisuals diferents de les del cinema. Tot i això, encara es poden trobar bons exemples que hi ha grups nombrosos d'espectadors que continuen apostant per l'experiència comunitària que reuneix un conjunt de persones davant d'una gran pantalla en una sala fosca.

Un dels llocs on aquests hàbits perduren és el Cineclub Municipal Hugo del Carril de la ciutat de Còrdova (Argentina), on els realitzadors Ramiro Sonzini i Ezequiel Salinas han rodat una pel·lícula amb certs tints nostàlgics que porta per títol **La noche está marchándose ya** que a més resulta ser de forma indirecta com una mena de crítica a la desatenció que el sector del cinema està patint per part de les autoritats estatals.

En aquest sentit no és casualitat que els directors d'aquest film rodat en blanc i negre s'hagin fixat per al títol en una cançó de José Luis Perales anomenada «Qué pasará mañana», en la lletra de la qual, entre altres coses, es diu: "El tiempo va deprisa y ese día que soñamos vendrá. Apaga la luz, la noche está marchándose ya".

La pel·lícula comença amb una reestructuració laboral motivada perquè, per problemes d'índole econòmica, només es pot pagar dues persones. Una continua sent projeccionista i l'altra guarda l'edifici a les nits. A partir d'aquí, el film se centra en el Pelu, magníficament interpretat per Octavio Bertone, que a més és l'autèntic projeccionista d'aquest lloc de rodatge, i és llavors quan **La noche está marchándose ya** converteix la sala cinematogràfica en l'antítesi del que és en el món real aquest Cineclub Municipal.

Aquí l'escassetat d'espectadors és aclaparadora i la sala es presenta com desolada. Poques persones la visiten, però els que ho fan ho pensen amb altres intencions: trobar un cau on refugiar-se perquè no tenen recursos per sobreviure. També apareix una *influencer* de xarxes socials a la recerca d'oportunitats i, potser, veure la possibilitat d'acostar-se al contacte humà directe entre tant dispositiu electrònic.

Ramiro Sonzini i Ezequiel Salinas ens regalen aquestes històries que succeeixen en una sala de cinema on es projecten algunes pel·lícules clàssiques, -per cert, que una d'equelles és argentina-, transmetent així la idea que traspua en l'ambient una certa nostàlgia pel setè art, alhora que d'una manera cordial i fins i tot de vegades amb certs tocs de comicitat, se'ns presenta els assistents a la sala des d'una òptica que té a veure amb les dificultats econòmiques.

Per moments sembla que som a l'època de Jean Renoir amb aquest to granulat de la imatge, sent aquest un film molt amè de veure per la seva gran diversitat artística, la feina dels seus protagonistes i la dels que ocasionalment hi apareixen, entre els quals fins i tot trobem l'actriu Eva Bianco. La pel·lícula contraposa el que en general van ser les sales de cinema amb la idea que els seus seguidors han patit una reducció important. Òbviament, la realitat contradia els temors aquí expressats des de la ficció i un possible ressorgir de les sales no és una utopia precisament. Com diu la cançó, "el tiempo va deprisa y ese día que soñamos vendrá"

José Luis García - cinestel.com